

Arrest

nr. 126 943 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. JP LIPS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart verder een boeddhistische Tibetaan te zijn, geboren in Gethokten, Panda, Marktham, Ghando, Lhasa, Tibet, Volksrepubliek China (VCR). U ging er twee jaar naar school toen u 8-9 jaar was en woonde er tot 2005. U kwam op 24 mei 2005 aan in Nepal, verbleef er ongeveer een maand en vertrok toen naar India. Na een week in Dharamsala, vertrok u naar Drepung, waar u tot 2011 in het klooster studeerde en verbleef. Daarna werkte u 3-4 maanden in een restaurant in Dharamsala, waar u vertrok omdat de Indiase eigenaar u twee keer had geslagen. U werkte vervolgens in een restaurant in Dehli. Daarna ging u terug naar het zuiden, ontmoette uw vrouw, huwde eind 2011 en ging sweaters verkopen in Solapur. Omdat de Indiërs dikwijls sweaters van u stalen, en u geen klacht kon indienen tegen hen, besloot u het land te verlaten. U vertrok op 23 februari 2013 en reisde via Frankrijk naar België.

U bent België binnengekomen op 24 februari 2013 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd. U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: uw groen boekje, kopie van uw RC, identiteitskaart van het klooster, attesten van de Reception Centre in Nepal en Dharamsala (deze zowel in het Engels als het Tibetaans), 4 foto's, waarvan drie van uzelf in Lhasa, en één van uzelf en uw vrouw.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van de informatie die u ons gaf, namelijk het feit dat uw ouders en uzelf in Tibet zijn geboren, en u de Indiase nationaliteit nog niet hebt verworven, hebt u de Chinese nationaliteit (zie documentatie). U bent van Tibetaanse origine en beschikt dus, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in mei 2005 heeft u van juni 2005 tot februari 2013 in India verbleven. Na een week in Dharamsala, vertrok u naar Drepung, waar u tot 2011 in het klooster studeerde en verbleef. Daarna werkte u 3-4 maanden in een restaurant in Dharamsala, waar u vertrok omdat de Indiase eigenaar u twee keer had geslagen. U werkte vervolgens in een restaurant in Delhi. Daarna ging u terug naar het zuiden, ontmoette uw vrouw, huwde eind 2011 en ging sweaters verkopen in Solapur.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u veel moeilijkheden had in India. U illustreert dit door te zeggen dat uw baas in het restaurant waar u werkte in Dharamsala, naar u schreeuwde en u twee keer sloeg omdat de afwas niet snel genoeg klaar was. Later verkocht u sweaters in Solapur. U verklaart dat Indiërs sweaters van u stalen en u hierover geen klacht kon neerleggen (CGGV p. 8). Deze problemen, hoewel betreurenswaardig, zijn niet van die aard dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Bovendien verwijst het CGVS ook naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat Tibetanen in India over heel wat rechten beschikken en wel toegang hebben tot justitie en politie (zie COI 7.4). U vermeldt ook nog dat u denkt dat u problemen zal krijgen eens de Dalai Lama overlijdt, omdat de Indiase regering dan misschien niet meer zo aardig zal zijn (CGVS P. 8). Ook deze vrees voor eventuele toekomstige problemen kan niet gelijkgeschakeld worden met een vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie. U haalde derhalve geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u slechts dat u naar hier kwam om asiel aan te vragen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw uw groen boekje, kopie van uw RC, identiteitskaart van het klooster, attesten van de Reception Centre in Nepal en Dharamsala (deze zowel in het Engels als het Tibetaans), 4 foto's, waarvan drie van uzelf in Lhasa, en één van uzelf en uw vrouw merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit, verblijf in het klooster, en relatie, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert schendingen aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de openbaarheid van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en tenslotte van het beginsel "patere legem quam ipse fecist".

Verzoeker vraagt in hooforde om de bestreden beslissing te hervormen, zo niet deze te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een brief van de vertegenwoordiger van de Dalai Lama te België van 21 februari 2014, gericht aan de staatssecretaris voor asiel, migratie en maatschappelijke integratie.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende rapporten: 'COI Focus China/India. *De Tibetaanse gemeenschap in India*', d.d. 11 maart 2014, 'COI Focus China/India. *De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*' d.d. 25 maart 2014, 'COI Focus China. *De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*', d.d. 25 maart 2014', 'COI Focus China/India/Tibet. *Non-refoulement in India volgens een rapport van de Scheizerische Flüchtlingshilfe*', d.d. 29 januari 2014 en tenslotte een nota van het UNHCR getiteld '*Summary conclusions on the concept of "effective protection" in the context of secondary movements of refugees and asylum seekers*' d.d. februari 2003.

Bij een aanvullende nota van 11 juni 2014 voegt verweerder een actualisatienota: 'COI Focus. China – *Bepalen van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland.*' d.d. 19 mei 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Verzoeker werpt op dat verwerende partij niet betwist dat hij een gegronde vrees voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet koestert in geval van terugkeer naar China maar van mening is dat hij voldoende bescherming kan genieten in India waar hij verbleef op zijn doorreis naar België. Verzoeker werpt op dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de *facto* staatloosheid van Tibetanen in India waardoor Tibetanen in India geen gewoon menselijk leven kunnen leiden. Zij kunnen wettelijk geen eigendom kopen of verkopen omdat zij niet als burgers worden beschouwd noch bij gebreke van de onderschrijving door India van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of het Verdrag betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954. Omdat India noch de vluchtelingenconventie, noch de staatlozenconventie heeft ondertekend kan India niet als eerste land van asiel worden beschouwd. Bovendien is de bescherming op zijn best 'tijdelijk' voor 1 jaar en nooit voor onbepaalde tijd zoals de bescherming bij erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. Er is geen zekerheid dat er geen einde komt aan het jaarlijkse verlengbare verblijfsrecht terwijl verwerende partij impliciet maar zeker heeft vastgesteld dat verzoekende partij in aanmerking komt als vluchteling en daarbij recht heeft op bescherming voor onbepaalde duur. Voorts blijkt uit een brief van de wettelijke vertegenwoordiger van de Dalai Lama van 21 februari 2014 die gericht werd aan de Belgische asielinstanties en die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift dat verwerende partij in het verleden een beleid heeft gevoerd waarbij in de regel internationale bescherming aan Tibetaanse vluchtelingen werd verleend. Op grond van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* dient verzoekende partij als vluchteling te worden erkend. Door geen rekening te houden met deze brief kwijt verwerende partij zich niet naar behoren van haar wettelijke taak om met alle relevante gegevens ter beoordeling van de asielaanvraag rekening te houden. Verwerende partij kan als asielinstantie niet ernstig voorhouden niet op de hoogte te zijn van dit schrijven en had moeten weten dat de Dalai Lama om internationale bescherming voor zijn volk vraagt.

2.3.3. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn "*de facto staatloosheid*", kan vooreerst worden vastgesteld dat zijn Chinese nationaliteit, behoudens bewijs van het tegendeel, niet kan betwist worden gelet op de Chinese nationaliteitswetgeving in bijlage bij de verweernota. Verzoeker is immers, net zoals zijn ouders, geboren in China en heeft er tot 2005 gewoon alvorens naar India te trekken. Nergens blijkt dat verzoeker afstand heeft gedaan van de Chinese nationaliteit en dat deze zou aanvaard zijn door de

Chinese overheden (art. 10 en 11 van de Chinese nationaliteitswetgeving) noch dat hij ondertussen de Indiase nationaliteit zou hebben verkregen. Verzoeker brengt geen stukken waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien dat land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn voor het bieden van reële bescherming. Uit informatie toegevoegd aan de verweernota (COI Focus China/India. *De Tibetaanse gemeenschap in India*) blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen aanbiedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen (*ibid.*, p. 18). Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19).

Verzoeker wijst op feit dat Tibetanen in India geen menswaardig leven kunnen leiden doch brengt ter staving van zijn beweringen hiervan geen objectieve informatie bij. In tegendeel blijkt uit de informatie aangebracht door de verwerende partij dat Tibetanen sinds 1959 permanent in India verblijven, dat er door de Indiase regering een specifieke regelgeving werd uitgewerkt met betrekking tot hun verblijfssituatie en dat zij sinds 2003 ook allemaal een verblijfsvergunning kunnen bekomen. Ook de socio-economische situatie van de Tibetanen in India is, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed. Zij hebben vrije toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de Central Tibetan Administration beheert. Er zijn geen aanwijzingen van wijdverspreide of ernstige discriminatie van Tibetanen in India, zoals verzoeker beweert. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker erop wijst dat het verblijfsrecht slechts tijdelijk is en de verlenging ervan niet gegarandeerd blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *“dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar ook *“De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf.

In zoverre verzoeker verwijst naar de brief van de Dalai Lama (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) kan worden vastgesteld dat deze geen ander licht werpt op hetgeen *supra* werd vastgesteld.

Het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*" ten slotte kan niet dienstig worden ingeroepen tegen de bestreden beslissing aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet over een verordenende bevoegdheid beschikt. Verzoeker duidt immers geen reglement of verordening aan die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf werd uitgevaardigd en die door de (individuele) bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 13 januari 1982, nr. 21.888, Henry; RvS 11 december 2008, nr. 188.739, Leysens).

Verzoeker verklaart India te hebben ontvlucht omdat Indiërs koopwaar stalen uit zijn winkel en hij daartegen geen klacht kon indienen bij de Indiase autoriteiten. Voor zover dit gegeven al enig verband zou houden met wat onder 'vervolgning' in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of als 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet wordt verstaan, *quod non*, blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt daarentegen dat "*er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen in India zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*" (COI Focus China/India. De Tibetaanse gemeenschap in India', d.d. 11 maart 2014, p. 26). In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen enkele poging om deze conclusie op enige wijze te ontkrachten, noch om op enige ander wijze aan te tonen dat hij zijn eerste land van asiel zou zijn ontvlucht omdat hij aldaar een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER